

En gal mann ler..
Jeg hører latteren..
Men ser ingen..
Bare regnet..
Latteren fortsetter..
Brenner seg inn i sinnet mitt..

Lukker øynene..
Åpner dem..
Det neste jeg ser er ett stup..
Langt ned..
Men ikke så langt unna som en stemmen bak i hodet mitt som sier
"ikke gjør det"..
Men den stemmen døde ut for lenge siden..
Nå er det bare meg, stupet og latteren..
En latter som ingen ende vil ta..

Ser ned..
Langt ned..
Tenker på livet..
For noe drit..
Alle sier "Gå ut.. lev livet.."
Hva mener de?
Lev livet?
Hvilket liv?
Det de ikke vet er at til slutt så gjelder ingenting..
Kun du og stupet..
Latteren fortsetter..
Brenner seg inn i sinnet mitt..
Dypere... dypere
Regnet renner nedover kinnet mitt..
Dekker tårene mine..

Psykiske lidelser?
Lidelser som andre har påført meg mener de..
Asj.. Til helvete med alt..
Ett skritt nærmere kanten..
En hånlig latter forfølger meg..
Snur meg..
Men ingen å se..
Bare regnet..
Ett skritt til..
Ser ned..
Tenker..
Latteren fortsetter..
Tærer på sinnet mitt..
Ett skritt til og alt er over..
Lidelsene blir over..

Sorgen forsvinner..

Med ett innser jeg at den "gale mannen som ler" er meg selv..

Og jeg er på tur å le meg i hjel